

BU KİTABI YAZMAMI SAĞLAYAN
ABBY McADEN'A,

KİTABIN DAHA İYİ OLMASINI SAĞLAYAN
LEXA HILL YER'E,

VE BAŞARMAMI SAĞLAYAN
SARAH SEVIER'E.

1. GÜN

Astronotların uzayda salınıp yeryüzüne döndükten sonra, burası onlara çürüyen bir et gibi koktuğu için midelerinin kötü olduğunu okumuştum bir yerlerde. Biz diğer insanlar, her gün soluduğumuz için bu iğrenç kokuyu fark etmiyoruz; hava bize normal geliyor, ama aslında içine saldıgımız bir sürü çöp, kimyasal ve kirletici maddeyle dolu. Sonra, dünya birinin eski arabasıymış da, dikiz aynasına büyük boy bir çam kokusu asıyormuşuz gibi etrafa başka saçmalıklar sıkıp havanın daha iyi kokmasını sağlamaya çalışıyoruz.

Şimdi tıpkı o astronotlar gibi hissediyorum. Bir süre uzayda salınıp tertemiz oksijeni soludum ve Aydaki Yüz'le* konuştum. Sonra aniden her şey değişti ve yıldızlardan aşağı düştüm. Hep bir meteor olsam nasıl olurdu, diye düşünmüşümdür. Artık biliyorum. Düşüyor, düşüyor, düşüyor-

* Dolunayın yüzeyinde oluşan, insan yüzüne benzeyen şekil. (ç.n.)

sun; sonra bulutlar tarafından sarmalanıyorsun ve atmosfere girince de yanmaya başlayan vücudun karıncalanıyor. Ama o kadar hızlı düşüyorsun ki, yanma yalnızca bir saniye sürüyor; okyanus sana doğru hızla yaklaşıyor ve sonra gülüyor, gülüyor, gülüyorsun, ta ki başın da suyun içinde kalana, tamamen batana kadar. O zaman güvende olduğunu anlıyorsun; düşüşü atlattın ve yüzeye çıkarken mavi-yeşil suya milyonlarca kabarcık üflüyorsun.

Sonra başın dalgaları yarıyor ve iğrenç kokan havayı derin nefeslerle içine çekiyorsun. Annelerinin içinden çıktıklarında içeride, güvende oldukları yerde kalmış olmaları gerektiğini anlayan bebekler gibi ölmek istiyorsun. Ben şu anda oradayım. Bir uzay çöpü gibi okyanusta yüzüyor ve her nefes alışımında kusmamaya çalışıyorum.

Aslında gerçekten okyanusta değilim. Hastanedeyim. Beni buraya dün akşam getirdiklerini söylüyorlar, ama hiçbir şey hatırlamıyorum; kafam yerinde değildi. Aslında birinin, neredeyse ölü olduğumu söylediğini duydum. Ölümün eşliğinde, işte.

Bense gerçekten uzayda sağa sola uçtuğumu sanıyordum. En azından kısa bir süre için. Sonunda Mars'ta birilerinin yaşayıp yaşamadığını keşfediyor olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra sanki biri ayağımdan yakalayıp beni aşağı, yeniden dünyaya çekti. Dönmek istemediğimi haykırdığımı hatırlıyorum, ama uzayda sesiniz çıkmadığından, benim de sesim yutulmuş oldu.

Nerede bulunduğumu artık bildiğime göre, ölmemiş olmamın daha iyi olduğundan pek emin değilim.

Belki de ölüyüm. Yani, burası cehenneme de benziyor biraz. İnsanların beş saniyede bir gelip beni kontrol ettiği bir odadayım. İnsanlardan kastım, hemşireler; özellikle de Hemşire Goody. İnanabiliyor musunuz? Adı "iyilik timsali" anlamına geliyor. Kendi de öyle. İyi biri yani. Sürekli gültümüyor ve bir şeyler isteyip istemediğimi soruyor. Bu durum gerçekten sıkıcı, çünkü tek isteğim beni yalnız bırakmaları, ancak görünen şu ki, burada yapmadıkları tek şey de o. Odaya o kadar çok insan girip çıkıyor ki, kendimi turistik anıt gibi hissediyorum. Bahse girerim Hemşire Goody kapı önünde dikilmiş, karnavallardaki ucube gösterisini izlemeye girsinler diye insanlara para verdimmeye uğraşan o adamlar gibi bilet kesiyordur. O adamlara çığırktan deniyor sanırım. Hemşire Goody de bir çığırktan. Kapımın önünde dikilmiş, çığırıyor.

İçeride ilginç bir şey olduğundan değil. Ne televizyon var ne oda arkadaşı (şimdi düşünüyorum da, bu aslında iyi bir şeymiş sanki). Dergi ya da kitap bile yok. Sadece yatağında yatan, kırıp dışarı atılamayasın diye tellerle örülmüş bir pencereden dışarı bakan ben varım. Sanki benden önce biri camı kırmaya çalışmış, ama sonra vazgeçip turnaklarıyla kazıyarak çıkmaya karar vermiş gibi, pervazın boyası yer yer dökülmüş.

Dikkat edince, odanın görünümünün eski olduğunu fark ettim. Duvarlar kirli beyaz, boyada yer yer çatlaklar ve tavanda insan yüzüne benzeyen kahverengi bir leke var. Şeytanın yüzü belki. Dediğim gibi, belki de burası cehennemdir. Bu durumda şeytanın beni izliyor olması mantık-

lı olur. O ve Hemşire Goody beni izliyorlar. İyi ve Kötü.

Komik. İyi ve Kötü. Belki de cehennemde değilim. Belki de o aradaki yerdeyim. Ne derler ona? Araf. “Doğru cennete ya da cehenneme git” kartı olmayan insanların gittiği yer. Sanırım, ölü bebekler de oraya gidiyor. Ölü bebekler ve ne yapılması gerektiği bilinmeyen insanlar. Benim gibiler.

Belki de araftayım ve İyilik Timsali ile Kötü benim için savaşıyor. Ya da nereye gideceğime karar vermeme bekliyorlar. Nereyi seçeceğim? Cenneti mi, cehennemi mi? İyi bir soru bu. Gerçekten. Sanırım cehennemi seçerim. Oradaki insanlar muhtemelen daha ilginç olur.

Düşündüm de, burası gerçekten cehennem kadar sıcak. Pencerenin altında, içinden ne zaman su geçse titreyen, büyük, eski, metal bir radyatör var. Sanırım, bir süredir gereğinden fazla çalışıyor. Burası zilyon yıldır vardır herhalde. Bina her an göçebilir. Hiç değilse o zaman yok olurum işte.

Yağmur yağıyor ve pencereden görebildiğim tek şey bir orman parçası. Mevsim kış olduğu için ormandan çok, ellerini havaya dikmiş bir grup iskelete benziyor. Yağmur damlaları camdan aşağı inerken iskeletler su altındaymış gibi görünüyor. Boğuluyorlarmış gibi. Ama iskelet olduklarına göre, çoktan ölmüş olmalılar, değil mi? Belki de yüzüyorlar yalnızca. Her neyse, bu iskelet ağaçlardan tırsıyorum. Burası gittikçe cehenneme benzemeye başlıyor. Belki de Goody’ye yanlış yerde olduğunu söylemeliyim.

Gerçekten yorgunum. Radyatör zangırıyor, içerisi sıcak ve başım ağrıyor. Şeytanın yüzüne bakmaya devam edi-

yorum ve bana güldüğünü düşünüyorum. Goody’nin içeri girip şeytanı susturmasını diliyorum. Belki de benden vazgeçmiştir.

Neden bunu yaptığımı söyleyeceğimi umuyorlar, biliyorum. Bilginiz olsun: Yalnızca içimden geldi.

2. GÜN

Beterin beteri var.

Görünüşe göre gerçekten hastanedeyim. Arafta falan değil. Burasının cehennem *olduğuna* eminim. Çünkü yalnızca hastanede değil, deliler koğuşundayım. Bilirsiniz, kafasında on altı hayali arkadaşıyla yaşayan ve devamlı üstlerindeki var olmayan böcekleri toplayan insanları tuttukları yer. Kaçıklar. Manyaklar. En büyük ezikler.

Ben deli değilim. Olan bitende büyütülecek bir şey görmüyorum. Ama anlaşılan, biri bunun gerçekten büyütülecek bir şey olduğunu düşünüyor ki, buradayım işte. Eminim annemdir. Her zaman aşırı tepki verir.

Benden gizleyeceklerdi –deliler koğuşunda olduğumu– ama Goody, hemşire bankosundan bir şey almaya giderken, hasta çizelgemi yatağın yanında bırakınca durumu çözdüm. Biri ona, kimsenin görmesini istemediği şeyleri ortalıkta bırakmaması gerektiğini söylemeli.

Her neyse, birileri ortalıkta bir şeyler bıraktığında ve onun ne olduğunu öğrenmek istediğimde hep yaptığım gibi çizelgeyi alıverdim. Ve çizelgenin en tepesinde, PSİKIYATRİ KOĞUŞU yazıyordu işte. Önce başka birinin dosyası zannettim, ama sonra kendi adımı gördüm. Kendi adını ve PSİKIYATRİ KOĞUŞU sözcüklerini aynı kâğıdın üstünde görmenin, güne en iyi başlangıç biçimi olduğunu söyleyemeyeceğim.

Goody geri döndüğünde, beni dosyaya bakarken buldu ve yüzüne yapışmış gülümsemesi sonunda yok oldu. “Ona bakmaman gerek,” dedi; sanki bu kuralı bilmiyor ve özür dilemem gerekiyormuş gibi.

İki saniye içinde dosyayı çekip almadan önce elimden geldiğince fazla okumaya çalışarak, “Burası deliler koğuşu mu?” diye sordum.

“İlaçlarını alma vakti,” dedi.

“I-ih,” dedim. “Biri bana neden burada olduğumu açıklamadan önce almam.”

“Bence neden burada olduğunu biliyorsun,” dedi, yüzünde ne dediğini *anladığımızı* bilen insanların ifadesiyle.

“Ben deli değilim.”

“Kimse deli olduğunu söylemedi,” dedi Goody ve gülümsemesi geri döndü. Aniden yine mutluydu. Sanki sinyalinde kısa süre bir kopukluk olmuş da, artık olağan yayın programına geri dönmüş gibiydi.

“O dosya deli olduğumu söylüyor ama,” dedim hemen. “Hem de büyük harflerle.”

“İlacını al,” dedi umursamadan. “İyi gelecek sana.”